
JSTE SI JISTÍ, ŽE BYSTE TO POZNALI?
prima+ ORIGINALS
MY NEJSME SEKTA
Od 27. listopadu pouze na
prima+

O SERIÁLU

Šestidílné psychologické drama scenáristky a režisérky Andrey Sedláčkové vypráví příběh advokátky Denisy (Tatiana Dyková), která je přidělená k obhajobě mladé veterinářky Martiny (Sarah Prachařová) obviněné z vraždy. Zpočátku jednoznačný případ se postupně mění v mnohovrstevnaté pátrání po pravdě a odhaluje fungování manipulativního uzavřeného společenství, jehož vliv dokáže zásadně proměnit lidské myšlení i morální hranice.

Společně s Denisou diváci pronikají do světa psychické manipulace, zneužívání důvěry a vztahů vystavěných na bezpodmínečné poslušnosti. Každé nové odhalení zpochybňuje dosavadní jistoty a otevírá otázky, kde končí svobodná vůle, kde začíná manipulace a zda může být člověk zároveň pachatelem i obětí. Děj zasazený do oblasti Bíliny a jejího okolí dodává příběhu autentickou atmosféru regionu, v němž se osudy jednotlivých postav nevyhnutelně prolínají. Seriál nabízí napínavý kriminální příběh, ale především citlivě zkoumá témata psychické manipulace, odpovědnosti, spravedlnosti i křehkosti lidské psychiky a ukazuje, že podobným mechanismům může podlehnout prakticky kdokoli.

HLAVNÍ POSTAVY

Denisa (Tatiana Dyková)

Advokátka Denisa je přidělena k obhajobě mladé veterinářky Martiny, obviněné z vraždy. Zdánlivě jednoznačný případ ji postupně vtahuje do pátrání po pravdě a nutí ji klást si otázky, které přesahují její profesi: kam až může člověk dojít jako oběť i jako agresor a do jaké míry si ten, kdo podlehl manipulaci, zaslouží odsouzení. Hájit i někoho, o kom ví, že se mohl dopustit závažného činu, je její práce, a zároveň zkouška jejích vlastních hranic. Denisinýma očima divák vstupuje do uzavřeného světa společenství. Seriál sleduje i její soukromý život.

Martina (Sarah Prachařová)

Mladá veterinářka Martina je obviněna z vraždy. Podle Sarah Prachařové je to v zásadě velmi hodná žena, svým způsobem nadmíru odvážná. Martina je psychologicky složitá postava, u níž se nejde po povrchu. Seriál se na ni dívá bez jednoduchých soudů a klade otázku, jak snadno se může člověk dostat pod vliv manipulativního společenství a jak tenká je hranice mezi pachatelem a obětí.

Evelýna (Zuzana Stivínová)

Státní zástupkyně, která dohlíží na vyšetřování případu. Na příběh se dívá z druhé strany, z pohledu státu a zákona, a tím vnáší do seriálu otázku, co je spravedlnost a kde jsou její hranice. Její linie stojí v protikladu k pohledu obhajoby a ukazuje, že na stejný případ se dá dívat zcela odlišně.

Robert (Matěj Hádek)

Charismatický vůdce manipulativního společenství. Podle Andrey Sedláčkové právě takoví lidé dokážou nabídnout jednoduché odpovědi těm, kdo jsou ztracení a hledají smysl života.

„Jsou lidé, kteří jsou ztracení a potřebují jasné odpovědi na své otázky. Guruové jim je dávají a oni se s nimi ztotožní,“ vysvětluje Andrea Sedláčková.

Petra (Ivana Chýlková)

Členka uzavřeného společenství, důchodkyně, která podle Ivany Chýlkové „chce jenom dobro“ pro svět i pro své nejbližší. Právě touha konat dobro jí slouží jako zdůvodnění všeho, co dělá. Seriál se na ni dívá s pochopením, ne s odsudkem. Ivana Chýlková se do ní proměnila i vizuálně: maska a kostým jí podle jejích slov pomohly najít rytmus, držení těla i úplně jiný vnitřní pocit.

Tomáš (Petr Lněnička)

Vyšetřovatel, který vede případ obviněné Martiny a pracuje pod dohledem státní zástupkyně. Jeho úkolem je shromáždit důkazy a zjistit, co se doopravdy stalo. Jeho pohled na věc stojí na faktech a důkazech, kdežto obhajoba hledá souvislosti a motivy. Právě střet těchto dvou pohledů dává příběhu napětí a nutí diváka ptát se, kde končí odpovědnost jednotlivce a kde začíná vliv manipulace.

ROZHOVOR S ANDREOU SEDLÁČKOVOU

Andrea Sedláčková je úspěšná režisérka a scenáristka. Studovala scenáristiku na FAMU a po emigraci do Francie navázala studiem střihu a režie na pařížské La Fémis. Už od počátku 90. let natáčela dokumenty i hrané filmy, zatímco ve Francii se věnovala střihu. Za střih filmu Welcome byla nominována na cenu César, zatímco snímek Šťastné a veselé se dočkal nominace na Oscara pro nejlepší neanglicky mluvený film. Žije střídavě ve Francii a v České republice.

O čem je seriál My nejsme sekta?
Seriál My nejsme sekta je fiktivní příběh, který čerpá inspiraci z různých mediálně známých případů z Česka i ze zahraničí, a to i z příběhu tzv. kutnohorské sekty, která v sobě naplňuje všechny typické znaky, jak taková uskupení fungují. Konkrétní osobní příběhy seriálových postav, které se v seriálu odehrají, jsem ale jako autorka vymyslela, nejedná se o zachycení skutečných událostí.

Například?
Hlavní je postava advokátky v podání Tatiany Dykové. Je přidělena ex offo k případu, který se snaží postupně rozplést, zároveň sledujeme její soukromý život, komplikovaný vztah s dcerou a milostnou linku s vyšetřovatelem případu, kterého hraje Petr Lněnička. Důležitou rolí je státní zástupkyně, ztvárněná Zuzanou Stivínovou, která se dívá na kauzu z druhé strany.

Jak jste spokojená s hereckým obsazením?
Mám veliké štěstí, že všichni herci, na které jsem se obrátila, roli přijali, například Matěj Hádek, Ivana Chýlková, Sarah Prachařová a, jak už jsem zmiňovala, Tatiana Dyková, Zuzana Stivínová a Petr Lněnička. Byla to skvělá spolupráce a všichni točili s obrovským nasazením.

O čem je seriál především?
Seriál by měl být hlavně zamyšlením, jak vidíme spravedlnost, co to vůbec v tak výjimečném kontextu je. Někdy lidé, kteří jsou souzeni za vážný trestný čin, jsou současně jeho oběťmi. Je to příběh o manipulaci, o tom, jak lidé jako vy nebo já mohou podlehnout naprosto neracionálním narativům, které je mohou dovést k extrémnímu jednání.

Co pro vás při psaní scénáře bylo nejdůležitější?
Když jsem přemýšlela nad tím, jak téma uchopit, bylo pro mě důležité, aby seriál nebyl jen o tragických událostech, které v sektě proběhly, ale také o tom, co se stane, když se případ dostane k soudu – a jak se na něj společnost dívá. Chtěla jsem, aby tam byl pohled jednak advokátky, jedné z hlavních postav, která svoji klientku podporuje a fandí jí, ale také pohled vyšetřovatele, který má objasnit spáchaný čin a státní zástupkyně, ochraňující veřejný zájem. Chtěla jsem, abychom se na příběh dívali i z hlediska spravedlnosti trestu. Někdy nám totiž i trest za vraždu může připadat nespravedlivý, když vidíme, že lidé, kteří spáchali ten nejtěžší zločin, jaký lze spáchat, jednali pod vlivem manipulace a nátlaku.

Proč jste neoslovila i oběti právě tzv. kutnohorské sekty?
Nechtěla jsem se s nikým z protagonistů z jakékoli sekty, nejen z kutnohorské, setkat právě proto, že jsem nepsala příběh konkrétních lidí. Proto jsem ani nikdy nenavštívila žádné z veřejných jednání soudního procesu, nepřála jsem si být ovlivněna jejich osudy, tvářemi. Rozhodla jsem se, že pro inspiraci budu vycházet pouze z veřejných

zdrojů, tedy z článků, které o kauzách vycházely, a tudíž z informací, které byly dostupné v novinách, v televizi, v rozhlase. Chápu, že se jednalo často o události, které by protagonisté sekt nejraději vymazali ze svých životů, ale byli nuceni o nich před soudem, a tudíž před celou společností, vyprávět.

Jak moc bylo pro vás těžké to téma uchopit?
Bylo to těžké v několika rovinách. Nejprve šlo o to, jak celý seriál koncipovat. Rozhodla jsem se, že každý díl bude věnován jedné nebo dvěma postavám a budeme sledovat jejich osudy i to, jak se zaplétaly do sekty. Některým se podařilo odejít, jiné bohužel guruovi zcela podlehly, což je dovedlo až k tragickým koncům. Samotné psaní bylo dlouhé, na seriálu jsem pracovala asi rok. Hodně jsem studovala materiály k tomuto tématu, kterému jsem se nikdy podrobně nevěnovala, ale vždycky mě zajímalo. Snažila jsem se, aby psychologie postav byla hluboká a aby každá byla něčím symbolická nebo zastupovala určitý typ lidí, kteří se v sektách objevují. Další výzvou bylo samotné natáčení, protože se v seriálu odehrávají i poměrně drsné scény. S herci jsme proto hodně zkoušeli předem a podrobně jsme mluvili o postavách i situacích. Díky tomu jsme pak byli na place připraveni. I tak si ale myslím, že když jsme se večer vraceli domů, byli jsme rádi, že jsme zase v normálním světě a nemusíme zůstávat ve světě manipulace.

Ten příběh a charakteristické rysy, které se objevují ve všech sektách, tedy můžeme najít i v seriálu My nejsme sekta?
Když jsem začala psát scénář, tak jsem studovala, jak to v sektách probíhá nebo probíhalo. Zabývala jsem se například případem ve Francii, kde došlo k hromadné sebevraždě 55 lidí, nebo případem americké sekty vedené indickým guruem, v níž docházelo k hromadnému znásilňování. V Chile byla sekta, v níž bylo zavražděno novorozeně. Když si tyto příběhy shrneme, často se v nich opakuje podobný mechanismus. Na začátku stojí člověk, který má údajně léčitelské schopnosti. Lidé, které vyléčí, ho začnou považovat za boha. On sám tomu uvěří, vystoupí na jakýsi piedestal a uvědomí si, že má moc. Velmi často ji využívá k finančnímu nátlaku a začne na lidech vydělávat, ale mnohdy může dojít k fyzickému nátlaku. Dochází například ke znásilňování nebo k tomu, že se z členů sekty stávají sluhové, kteří, pokud neposlouchají, jsou fyzicky trestáni. Potom někdy dojde k činům, které už zcela překračují hranice lidské představivosti, k extrémním projevům násilí. Nekončí to tak vždycky, ale občas, bohužel, to tak skončit může. A právě to mi na celém tématu připadá děsivé. V České republice je mnoho sekt, které fungují relativně mírumilovně, ale člověk nikdy neví, kdy se situace změní.

Pro některé herce je náročné vystoupit ze své role. Jak moc náročné to bylo pro vás?
Natáčení bylo psychicky namáhavé, ale víc pro herce než pro mě. Jedna herečka se mi svěřila, že potom musela podstoupit psychoterapii, kterou absolvuje běžně, ale tentokrát se zaměřili právě na téma manipulace. Herci totiž někdy do svých rolí proniknou natolik, že s nimi potom žijí ve dne, v noci. Myslím ale, že jsou i herci, kteří to mají úplně jinak, soustředí se na danou chvíli a dokážou se vrátit do normálního života – a pak zase hned naskočit do role. U filmu je dvanáctihodinová pracovní doba, ale režisér někdy pracuje i delší dobu, a to šest dní v týdnu. Když jsem pak přišla domů, jen jsem připravovala následující natáčecí den a potom padla do postele. Naštěstí se to na mně nijak výrazně neprojevovalo, protože jsem prostě potřebovala vydržet. Fyzicky.

V seriálu My nejsme sekta je hlavním tématem manipulace. Zažila jste vy někdy manipulaci?
Napsala jsem knížku, která se jmenuje Téměř nesmrtelná láska. Je právě o manipulaci ve vztahu, o toxickém vztahu. Knížka má asi 500 stránek, takže jsem to, myslím, poměrně rozsáhle popsala. Určitě jsem čerpala i z nějaké osobní zkušenosti.

ROZHOVOR SE SARAH PRACHAŘOVOU

Sarah Prachařová ztvárnila v seriálu My nejsme sekta veterinářku Martinu. V rozhovoru mluví o tom, co ji na psychologické roli přitahuje, proč se před natáčením začala zajímat o nová náboženská hnutí a proč se na členy podobných společenství nechce dívat skrz prsty.

Jaká je vaše role v seriálu?
V tomhle příběhu hraji veterinářku Martinu. Je to v zásadě velice hodná žena, svým způsobem také nadmíru odvážná. Jsem ráda a vděčná za role, které mi chodí, s každou rolí se ji snažím objevovat. Tohle je psychologická role, nejde se po povrchu, a to je mi svým způsobem blízké. Tenhle typ rolí mám ráda.

Setkala jste se před touto rolí s tématem sekt?
Začala jsem se po tématu nových náboženských hnutí pídit až poté, co jsem byla oslovena do této role. Poslouchala jsem podcasty, dívala jsem se na filmy a seriály zahraniční tvorby. Je to fascinující svět. Určitě se máme co dozvědět a zodpovědět si otázku, proč vůbec taková hnutí vznikají, po čem členové prahnou, proč to nenacházejí jinde a proč podléhají charismatu vlivných lidí. Je snazší, když vám někdo řekne, kudy jít a co dělat, a můžete svoji zodpovědnost přenést na někoho druhého. Důležité ale je začínat u sebe, být zodpovědný za své činy a rozhodovat se nejlépe, jak umíme.

Co jste říkala na scénář?
Na mě scénář působil šíleně, ale i mezi odborníky-religionisty se pojem „sekta“ nerad užívá, raději mluví o nových náboženských hnutích, protože sekta zní hanlivě. My se na lidi ze sekty nechceme dívat skrz prsty, my je chceme pochopit a zjistit, jak mezi sebou nabývají důvěry, jaký je mezi nimi vztah a proč.

ROZHOVOR S TATIANOU DYKOVOU

Tatiana Dyková hraje v seriálu My nejsme sekta advokátku Denisu, která obhajuje mladou ženu obviněnou z vraždy. V rozhovoru mluví o tom, proč ji téma zaujalo, jak těžké je neodsuzovat a proč se musí herec do své role „zamilovat".

Co vás přimělo vzít roli v tomto seriálu?
Lákalo mě téma, protože je velmi zajímavé, specifické a aktuální v této době. Doba je hektická, hodně lidí trpí pocitem, že jsou v tomto světě sami, že jim nikdo nerozumí. Společnost je náchylná upínat se k někomu, kdo by nám mohl pomoct. Myslím si, že se s léčiteli a guruy roztrhl pytel, proto je celkem dobré na toto téma upozorňovat.

Překvapilo vás něco na tomto tématu nebo na scénáři?
Byla jsem překvapená, kam se člověk může dostat. Kde jsou hranice toho, kam až může jít jako oběť i jako agresor. To je těžké pochopit, ale i pro mě je těžké neodsuzovat a neposuzovat. A vlastně i pro moji postavu je to zásadní. Obhájci obhajují i někoho, o kom vědí, že je agresor, ale jejich práce je ho obhájit. To jsou zajímavé výzvy pro mě jako pro herečku i jako pro člověka. Pořád se snažíte vcítit do druhého. Jako lidé děláme chyby a někdy nedokážeme pochopit, kam jsme se dostali, do koho jsme se zamilovali, jak je možné někam zajít. Tady mluvíme o úplných extrémech, ale ty zárodky jsou stejné.

Jak jste se s rolí sžila?
Myslím, že to je základ pro herce, že se musí do své role nějak zamilovat, mít ji rád, obhajovat ji. Pak dotočíte, uteče čas, z role a z projektu vystoupíte a najednou vidíte, že pravda a spravedlnost je jinde.

Jak hodnotíte natáčení?
Cítím se tady báječně. S Andreou Sedláčkovou jsme natočily několik televizních filmů, potkaly jsme se po deseti letech před kamerou a je to moc hezké setkání. Moji herečtí partneři jsou báječní, na všechny jsem se těšila. Myslím, že i diváci se mají na co těšit.

Jste seriálový divák?
Já jsem ta kovářova kobyla, co chodí bosa. Když mám volno, jdu raději do divadla, do kina nebo si přečtu knížku. Nemám ráda násilí ani zapeklité příběhy jako divák, ale strašně ráda v nich hraju.

ROZHOVOR SE ZUZANOU STIVÍNOVOU

Zuzana Stivínová hraje státní zástupkyni Evelýnu. V seriálu se divák seznamuje nejen s její pracovní stránkou, ale také osobním příběhem. V rozhovoru mluví o tématech viny, trestu, zneužívání moci, manipulace a šikany a zdůrazňuje, že by si diváci měli na příběh vytvořit vlastní názor a nenechat se nikým ovlivňovat.

Můžete na úvod představit seriál My nejsme sekta a svou roli?
Já hraji státní zástupkyni Evelínu, a doslova tedy zastupuji stát. Myslím, že je to svérázná osobnost, nekompromisní, nezkorumpovatelná, trpělivá a spravedlivá. Svou prací doslova žije, ale má i svůj bohatý soukromý život a zajímavé záliby.

V seriálu My nejsme sekta diváci uvidí spoustu zajímavých herců a díky režisérce a autorce scénáře Andree Sedláčkové jsou postavy velmi propracované.

Co vás na nabídce nejvíc zaujalo?
Pro mě bylo zásadní potkat se konečně pracovně s Andreou Sedláčkovou.

Seriál otevírá otázku, zda může být člověk zároveň pachatelem i obětí. Změnil se vám při práci na něm pohled na vinu a trest?
Nemyslím si, že by se mi po tomto natáčení změnil pohled na vinu a trest, ale určitě mě spousta věcí inspirovala a otevřela nové obzory.

S Tatianou Dykovou hrajete postavy, které stojí na opačných stranách. Jak se to promítlo do společných scén?
Já samozřejmě stojím na té správné straně. S Táňou se máme rády, i když hrajeme rivalky, je to zábava.

Co byste chtěla, aby si divák ze seriálu odnesl?
Přála bych si, aby si diváci vytvořili svůj vlastní názor a nenechali se nikým „oblbnout"! Téma zneužívání moci, manipulace a šikany je zřejmě nesmrtelné.

ROZHOVOR S IVANOU CHÝLKOVOU

Herečka Ivana Chýlková se v novém seriálu My nejsme sekta proměnila v ženu, která je součástí manipulativního společenství. Kvůli roli se intenzivně věnovala dokumentům o skutečných sektách. V rozhovoru mluví o proměně pomocí masky a kostýmu, o tom, proč se lidé do podobných společenství dostávají, i o scéně, při níž jí bylo fyzicky zle.

Jaká je vaše úloha v seriálu My nejsme sekta?
Hraju důchodkyni, která chce jenom dobro. Pro svět, pro svoje nejbližší. Důvody, proč tam jsou, jsou různé, ale tím dobrem zaštiťuje všechno.

Maskéři se na vás docela vyřádili…
Miluju proměny. Ono to pomůže roli. Kostým dá rytmus, držení těla, změní vás to a dá vám to úplně jiný vnitřní pocit. Nesluší mi to tam, ale jsem šťastná, že jsem tam úplně jiná. Taková pološílená, ale šťastná.

Jak jste k roli přišla?
Nabídla mi ji Andrea Sedláčková, scenáristka a režisérka seriálu. Známe se od jejích osmnácti let, od mých jedenadvaceti. Už jsme spolu leccos natočily. Je velešikovná, je velmi schopná scenáristicky, výborně pracuje s hercem a umí výborně střih. A já jsem u čtení scénáře měla radost, že je konečně co hrát. Moc jsem se na to těšila.

Jak na vás působí téma seriálu?
Důvod je jednoznačný, je to věc, která se týká dnešní doby a je poměrně hodně rozšířená. Možná víc, než si sami myslíme. Je důležité mluvit o tom, co zapříčiňuje to, že se člověk stane součástí sekty, aniž by si toho byl vědom.

Co si o sektách myslíte?
Myslím si, že se to může stát člověku, když se cítí osamělý, když dostane odpovědi na otázky, které si klade celý život a nejsou mu zodpovězeny. Všechny sekty fungují na základě toho, že chtějí páchat dobro. Je to zabalené dobrem, že zlepší svět, zlepší lidi, že to dělají pro okolí. Jak se říká: Cesta do pekel je dlážděna dobrými úmysly.

Čím je podobné společenství pro své členy lákavé?
U sekt je důležité, že když jste členem takového seskupení, dává vám to pocit, že jste lepší než ostatní, že jste něčím výjimeční.

Co vás při přípravě na roli nejvíc překvapilo?
Už dříve jsem se setkala s dokumenty o sektách, ale tak intenzivně, jako se tomu věnuji teď, jsem se tím nezabývala. Když mi Andrea Sedláčková poslala scénář, přišlo mi neuvěřitelné, že by věty, které tam říká guru, mohl někdo reálně akceptovat. Říkala jsem si, že snad má člověk mozek a nějak to vyhodnotí. Ale když jsem pak začala koukat na ty seriály a dokumenty, pochopila jsem, že všichni říkají úplně to samé. Že se pasujou do boha, že budou zachraňovat planetu, že zachraňují lidi, že ty, které si guru vybral, jsou víc než běžní lidé, že jsou výjimeční. Oni všichni chtějí dělat jenom dobro.

Je pro vás teď, po natočení seriálu, téma sekt pochopitelnější?
Já to chápu tak, že se to děje. Ale nemůžu říct, že jim rozumím. Ve světě se děje spousta věcí, které člověk musí přijmout, že jsou, a nemusí jim rozumět.

Prožila jste během natáčení něco, co jste pak nemohla dostat z hlavy?
Já hraní neberu tak, že to zažívám, abych si to trauma nesla domů. Když hraju vraha, nechodím domů jako vrah. Ale v tomhle případě bylo hrozně zvláštní pozorovat samu sebe. Točili jsme scénu, kdy náš guru říká jednomu z členů, ať si lehne na zem k jeho nohám. Nerval na něj, ale bylo to hnusný. Matěj to dělal brilantně. Když jsme to jeli poprvé, bylo mi z toho fyzicky zle. Když jsme to jeli popáté, pošesté, zvykla jsem si. Myslím si, že tohle se může dít, lidi si na to zvyknou.

ROZHOVOR S PETREM LNĚNIČKOU

Petr Lněnička hraje vyšetřovatele Tomáše, který se svým týmem pracuje na případu obviněné Martiny. Celý proces vyšetřování je o to zajímavější, že si je velmi blízký s její advokátkou Denisou, se kterou udržuje milostný poměr. V rozhovoru mluví o přípravě na roli, tématu manipulace, které ho zajímá i v osobním životě, a vyzdvihuje spolupráci s režisérkou Andreou Sedláčkovou a ostatními kolegy.

Můžete na úvod představit seriál My nejsme sekta a svou roli Tomáše?
Tomáš je vyšetřovatel na kriminálce, profesionál, klidný člověk s ne úplně fungujícím rodinným zázemím.

Co vás na nabídce nejvíc zaujalo?
Osobní zavolání paní režisérky a její vyprávění o celém seriálu.

Tomáš se opírá o fakta a důkazy, seriál ale ukazuje, jak složitá umí být pravda. Jak se hraje člověk, který hledá jasné odpovědi tam, kde žádné nejsou?
Je to určitě zajímavější než hledání černobílé pravdy. Ale jak se to konkrétně hraje? Příjemně, můžete-li se bezpečně opřít o scénář.

Jak jste se na roli připravoval?
Přečetl jsem si scénář, naučil se text a na čtených zkouškách vše probíral s paní režisérkou a kolegy.

Ovlivnilo vás to, co jste se při natáčení dozvěděl o manipulaci, v běžném životě? Poznal byste dnes dřív, že vás někdo ovlivňuje?
Myslím, že rozsah této role nebyl tak zásadní, aby mi nějak více ovlivňoval běžný soukromý život. Téma manipulace je téma, o kterém přemýšlím často i bez ohledu na natáčení tohoto seriálu.

Proč by se diváci měli na My nejsme sekta podívat?
To bych divákům určitě nechtěl říkat, co by měli nebo neměli. Ale pokud by je zajímalo, jak se nám toto téma podařilo zpracovat, jak tvoří pro mne skvělá režisérka a scenáristka Andrea Sedláčková, jaké výtvarné vidění má kameraman Martin Štěpánek a jak nám to hraje s kolegy, se kterými jsem se třeba ještě nepotkal, na seriál My nejsme sekta by se podívat mohli.

STRANGI
13

TVŮRCI

SCÉNÁŘ A REŽIE: Andrea Sedláčková
KAMERA: Martin Štěpánek
ARCHITEKT: Milan Býček
KOSTÝMY: Michaela Horáčková Hořejší
HUDBA: Jiří Burian
PRODUCENT: Petr Erben, Lucia V. Kršáková
MASKY: Veronika Sekaninová
DRAMATURGIE: Roman Kopřivík

Vyrobila společnost GOOD TV Production SE pro prima+.

SKUPINA PRIMA

ŘEDITELKA SEKCE VÝROBY SKUPINY PRIMA: Lucia V. Kršáková

KONTAKT, PR

Denisa Smejkalová
PR konzultant
+420 739 571 694
denisa.smejkalova@prima-solootions.cz
www.iprima.cz